

"Ett ständigt pågående böneliv"

Fader, sade du: jag gör så många misstag, så många felsteg. Det vet jag redan, svarade jag dig. Men Gud vår Herre, som också vet det och tar med det i sina beräkningar, begär bara att du skall vara ödmjuk och erkänna det, och kämpa för att korrigera dig, för att tjäna honom bättre och bättre för varje dag som går, med mera inre liv, med ständig bön, med fromhet och genom att använda alla lämpliga medel för att helga ditt arbete.
(Smedjan, nr. 379)

7 december

Det inre livet kommer först av allt. Tänk att det fortfarande är så få som förstår det! Då de hör talas om inre liv, tänker de på mörka kyrkor eller på den dåliga luften i vissa sakristior. I mer än ett kvartssekels tid har jag sagt att det inte är fråga om det. Jag beskriver det inre livet hos vanliga kristna, som vanligtvis befinner sig i gatans vimmel, ute i friska luften, och som håller sig i Jesu närhet hela dagen – på gatan, på jobbet, i familjen och när de kopplar av. Och vad är detta, om inte ett ständigt pågående böneliv? Är det inte sant att du har insett nödvändigheten av att vara en bönens människa, som umgås med Gud på ett sådant sätt att du *gudomliggörs*? Detta är den kristna tron, och så har bönens människor alltid uppfattat det. Klemens av Alexandria skriver att

den människa blir Gud, som ständigt vill det Gud vill.

Till en början kan det vara krävande. Man måste anstränga sig för att vända sig till Herren, för att vara tacksam för hans faderliga och konkreta kärlek gentemot oss. Sedan, undan för undan, blir Guds kärlek påtaglig – även om det inte är en fråga om känslor – som ett djupt spår i själen. Det är Kristus som följer oss kärleksfullt: *Se, jag står vid dörren och bultar.* (När Kristus går förbi, nr. 8)